

Cesty a Cíle

ČÍSLO
17.

ROČNÍK VI.

28. října 1928.

OBSAH:

K 28. říjnu.
Blahopřání.
Příležitost.
Co je křesťanství?
Jitřní píseň.
Vyznání dítěte.
Ze Svobodného bratrství.
Záhonek rozmaru.
Týdenní kalendář SB.
Literatura.

„UNITARIA“, PRAHA I., KARLOVA 8.
Knihkupectví a nakladatelství Svobodného bratrství.

Cesty a cíle vycházejí 1. a 15. každého měsíce. Za redakci odpovídá N. F. Čapek. Redakce a správa v Praze I., Karlova 8. (Unitaria). Majitel a vydavatel Svobodné bratrství Praha I., Karlova 8. Jednotlivá čísla po 80 hal. Celoroční předplatné Kč 16.—, pololetně Kč 8.—. Kdo podrží ukázkové číslo, je považován za odběratele. — Účet pošt. úř. šek. 21321. — Telefon č. 20121. — Novinová sazba povolena řed. pošt a telegrafů v Praze č. 238.133-VI-22.

Literatura.

T. G. Masaryk: Slovanské problémy. Je to výbor Masarykových statí o slovanských otázkách skýtající pěkný a stručný přehled jeho prozíravých úsudků o Slovanstvu, jež historické události téměř do podrobnosti potvrdily. — Vyšlo ve sbírce „Knihy pro každého“, nákladem státního nakladatelství. Stran 192, cena Kč 7'50.

N. F. Čapek: Moderní náboženská výchova. Tato přednáška byla při loňském kongresu pro náboženský pokrok přednesena v anglické řeči a krátce na to vyšla v tomto znění v londýnském nakladatelství. V českém překladu přinesl ji orgán československé církve a nyní vychází jako samostatný výtisk v jazyce francouzském, italském a německém. Kdo by si přál může si ji od br. Čapka vyžádati v některém z uvedených jazyků.

H. de Man: Duch socialismu. (K psychologii socialismu.) Autor knihy, známý belgický učenec, podává zde vlastně výsledek své duchovní vývojové krise, kterou prodělal přes dvacet let a která ho přivedla od marxismu k obrozenému socialismu, jenž — cituji jeho vlastní slova — může být s počátku jen zkušeností elity, stane se pak rychleji než se odvažujeme dnes doufat, masovým zjevem. A v předmluvě praví: „Kniha nepojednává téměř o žádné otázce, která by nebyla otázkou mého svědomí.“ Je tudíž Manovo dílo víc než pozoruhodné a zasluhuje si aby bylo čteno všemi, jimž socialismus je především mravním úsilím. — Vyšlo nákladem „Orbisu“, Praha XII. Fochova 62. Stran 428, cena Kč 52.—.

K 28. říjnu.

Ve Svobodném bratrství je oddanost k československé republice věcí tak samozřejmou, že o tom pochybovat bylo by urážkou. Nikdy za všechna leta trvání SB. nepadl jediný křivý tón v tomto ohledu. To by ovšem bylo málo. Bylo mnohé podniknuto a vykonáno, čím jsme sloužili obětavě blahu republiky. Nejen že jsme konali drobnou uvědomovací práci, ale svými čilými styky s cizinou šířili jsme dobré jméno republiky a čelili všemožně vlivům republiky nepřátelským. Kdykoli jsme něco doma mezi svými kritisovali nebo lepší vzor v cizině ukazovali, vždy bylo zřejmé, že běží jen o nápravu, o povzbuzení, abychom za nikým nestáli pozadu. Naše neúporná a celoroční práce pro republiku byla nejlepším oslavováním jejího trvání. Proto tím spíše můžeme se upřímně zúčastnit důstojného a uvědomělého pořádání i jednotlivých oslav desetiletého výročí založení československé republiky.

* * *

Když má někdo svátek nebo narozeniny, tak mu blahopřejeme, máme-li ho rádi. I my přejeme té naší republice, protože ji máme rádi, a tím vlastně samým sobě, aby se stala nejdokonalejší republikou na světě, aby nikde nic dobrého a krásného se nevyskytlo, co bychom i my neměli nebo hned nezaváděli, a kromě toho abychom sami v mnohém dávali druhým příklad.

Mezi jinými dobrými věcmi přejeme republice

v nejbližších desíti letech, aby provedla úplnou odluku církve od státu v zájmu lepšího náboženství. Při dnešním stavu bývá náboženství zatahováno do politiky a znesvěcováno. Není divu, že tak mnohým není už nic svato, když sami representanti toho, co má zůstatí nejsvětějším, dělají z náboženství politický šlágr a světsko-mocenskou otázku.

Když náboženství jen poněkud za něco stojí bývají lidé nenáboženští získávání obětavosti a službou lidí náboženských, ale kde velké břemeno daní budí všeobecnou nespokojenost, není právě nejlepší vzpruhou pro náboženství, když z vynucených daní všech, i nevěřících, ohromné miliony vydávají se ročně na udržování něčeho, co má státí jen na obětech dobrovolných.

Nadto vše je taková rozluka nesplněným mravním závazkem daným před celým světem spojencům a těm, kteří šli za svobodu bojovat.

Jiným velkým přáním by bylo, aby charakter, schopnost a osobní odpovědnost všade, i v úřadech nastoupily místo starorakouského byrokratismu, formalismu a svalování odpovědnosti na úřad místo na osoby. Účelnost aby měla přednost před šablonou. Vše, co slouží blaho-bytu a dobru občanstva, aby se více cenilo než litera starých patentů císařských.

Do duše se nám protiví vzmáhající se vášně titulátorská. Každý, kdo má nějaký titul nebo úřad, už se stydí za svoje poctivé, osobité jméno, přestává býti svéráznou individualitou a stává se nadosmrtní a až na hrobový kámen jen titulem z nějaké kategorie; odosobní se a s ním ovšem na prvním místě i jeho paní. Proč jen

tak tihneme k latinskému jihu a asijskému východu místo k ideálům nordickým? Jaký by to byl zisk, kdyby i v tomto ohledu vniklo trochu demokratického ducha do naší milé republiky!

O tom, jaké školy bychom přáli milé republice, je těžko v málo slovích se vyjádřiti. I zde máme na mysli jen věci, které už se osvědčily a jsou leckde v světě samozřejmostí. Tedy bychom za nejbližších deset let se mohli pochlubit nejen kolik máme škol, ale jak jsou větrané, jak světlé a jak čisté. A dále, aby ani v jedné škole v celé republice nebylo dovoleno děti mučit čtyřhodinným sezením beze změny a pohybu a bez větrání.

Můj růženec přání by byl velmi dlouhý, kdybych chtěl vše vyjmenovat, co jsem za posledních sedm let srovnáváním toho, co jsem v cizině pozoroval, také u nás viděl nebo neviděl.

Na konec jen ještě jedno všeobecné přání. Aby republice ubylo lidí nepřejných, závistivých, klepavých, lstivých, podvodných, pokrytců a farizeů, šťouralů a pomlouvačů, rozčísnutých povah, oplzlých knih a insertů, rozvrácených rodin, vydřidušských podniků, špatných silnic a špatných výdělků, přecpávání se uzeninami a odpor k zeleninám, bytů bez koupelen a koupelen užívaných jen za skladiště uhlí, železničních vozů bez vody a ručníků atd.

Budíž ještě aspoň namátkou vzpomenuto, čeho bych si přál aby v té milé republice čsl. přibylo za příštích deset let. Více lidí odpovědných, iniciativních, spolehlivých, podnikavých, zdravých, střídmych, optimistů. Více podniků

schopných zahraniční konkurence, které nepotřebují celní ochrany, protože příliš draho vyrábějí. Více příležitostí k přesedlání těm, kteří byli vrženi do povolání pro ně nevhodného. Více lidí, kteří než půjdou sbratřovat všechny národy začnou se snášet doma s nejbližšími sousedy. Více místností, které je možno získat pro osvětovou činnost. Více a lepších čítáren a knihoven. Více lidí, kterým je život náboženstvím, a náboženství životem.

Blahopřání.

K desetiletým narozeninám České Samostatnosti blahopřejeme:

Ze staleté touhy, ze vzdechů ujařmených, ze sebevědomí odbojných, z krve a modliteb zrozená, oblažila jsí nás, rozradostnila a naplnila nadějami lepších zítřků. Poválečná tíseň nesvědčila Tvému dětství; tak často za dnů Tvých dětských nemocí chvěli jsme se o blaho Tvého bytí. Však dnes s jásavou radostí a s vděčností oslavujeme Tvé desáté narozeniny.

Jsme přesvědčení, že je zde vyšší Jsoucno, jež řídí osudy národů. V Jeho plánu bylo také Tvé zrození, v Jeho plánu je také Tvůj vzrůst, pokrok a úspěch. V tomto směru slibujeme Ti svou pomoc a přispění. Chceme o Tě pečovat jako o zřítelnici svého oka, chceme Tě chránit a svobodu Tvou střežit, chceme Tě milovat láskou nezištnou a nesobeckou, uvědomujeme si, že strážný genius české vlasti nám Tě v péči svěřil.

A přejeme Tobě i sobě, aby jsí již stále trvala

a vláda Tvá i věci Tvých a přátel Tvých děly se v souzvuku s vůlí Toho, Jenž k vládě Tě povolal. Přejeme Tobě i sobě, aby za Tvého trvání cítili se všichni Tvoji přátelé i ti, kdož se s Tebou dosud nespřátelili, spokojeni a šťastni. Aby pokoj a mír zavládl po českých luzích. Aby každý, kdo poctivě žítí se chce měl příležitost k práci a každý snaživec se mohl uplatnit. Aby náboženství bylo odděleno od věcí tohoto světa a věrně plnilo své božské poslání. Aby slabí byli povzbuzováni a svědomí silných bylo probuzené. Aby každý měl tolik svobody kolik jí dovede k svému blahu použít. Aby školy byly svobodné a vždy na výši doby. Aby idealism vládl nad materialismem, vědecké poznání nad pověrou, zdvořilost nad hrubostí, odvážnost nad bázlivostí a nad řevnivostí ideál služby. Aby rozšířilo se uvědomění, že milovati vlast znamená mít v lásce její příslušníky, a že jen ten nejlépe slouží vlasti, kdo slouží jednomu z těch nejmenších ve jménu vlasti a ve jménu Toho, jenž žehnal jejímu obrození. —em—

Příležitost.

Život vrhá nás tak často v náruč různým příležitostem, příznivým i nepříznivým, ale při každé takové příležitosti objeví se lidská duše ve své pravé podobě. Pesimistu poznáme nejlépe při příležitosti, kdy se jeho pesimismus má možnost plně vybit a totéž platí o optimistovi, i o člověku láskyplném.

To, co je obsahem naší duše, čím se naše mysl většinou zabývá, jaký si vytváříme cha-

rakter, je většinou ukryto zrakům jiných. Až když se dostaví určitá příležitost objeví se našim zrakům skryté nitro toho či onoho bližního a my s údivem pozorujeme, že týž se nám jeví docela jinak, než jak jsme si uvykli jej vidat.

Pěkně nás o tom poučuje nedávná katastrofa sesutí betonové stavby. Nechci soudit, kdo byl vinen. Zajisté je vinníků několik. Byli hlavní vinníci a spuluvinníci — Bůh je sud! Chci jen poukázat na to, jak se při této příležitosti projeví různí lidé. Slyšeli a četli jsme o slaboších, jímž zoufalství tisklo především zbraň do rukou, slyšeli jsme o zbabělcích, kteří spěšně opouštěli Prahu v domnění, že se blíží — konec světa, obzvláště, když záhy na to i druhá novostavba se zřítíla. Nejvíce jsme se však dovídali o lidech hrdinných, o těch malých, neznámých heroech dnešní doby. Tato neblahá příležitost našla je připravené a odhodlané k dílům pravé lásky, pravého milosrdí, pravé služby.

Zde zřízenec elektrické dráhy, tam policista, zde prostý voják, tam důstojník, zde řemeslník, tam Srb-nádeník vykonali činy o jakých jsme zvyklí čítat v dobrodružných románech a válečných povídkách, a jímž se mládež i dospělí tolik obdivují. A což ta prostá žena, manželka jednoho ze zasypaných dělníků; zapřela svůj bol, přemohla svou bezradnost a tím uvolnila se pro přijetí ducha hrdinství. S netušenou silou a obdivuhodnou odvahou pustila se do odklizení trosek a slzy dojetí nad tímto činem měnily se v hrdlech těch svalnatých mužů, kteří tam své síly dali do služby pomoci, v novou odvalu a posílenou touhu přispět, pomáhat, zachraňovat.

Také lékaři byli záhy na místě. Dalí se úsilovně do práce, bez ptaní jaký bude jejich honorář. O lékařích jde fama, že jsou materialisti. Hle, kam je ten jejich materialismus vede? Na pole, kde neštěstí a smrt roztáhly své sítě. Vede je k obětavosti a pomoci.

Tam na těch troskách bylo v prvních hodinách po katastrofě více lidství, víc nábožnosti, víc pravé bohoslužby, než se s těmito projevy kulturního člověka setkáme v místech k tomu zvlášť určených. Tam zapomínajíce na neštěstí postižených a žal pozůstalých prožívali jsme chvíle náboženského vzrušení a chtělo se nám vrhnout se na kolena a volat: „Zde, Duchu Veškerenstva, zde setkávám se s Tebou, zde zřím projev Tvé velikosti, zde v duších těchto prostých lidí poznávám Tvůj svatostánek!“

Ptaly se některé denní listy: „Lékaři byli na místě, kde však byli kněží?“ Co by tam dělali? Tam nebylo lze skrýt Boha do mlhovin teologisování, tam byl až příliš zjevný, tam nebylo třeba hřímat o peklo a slibovat nebe, tam obojí bylo až příliš zřejmé. A tito malí lidé, teologicky neškolení, byli Bohu blíží než profesori bohosloví a potměšilí, jízliví, nesnášliví a zlomyslní redaktoři t. zv. náboženských listů.

Příležitost! I na nás čeká, či čekají mnohé příležitosti. Jakými nás naleznou? Jaké hodnoty shromažďujeme ve svých duších, aby jednou, našedše svou příležitost, vhodně se projevíly? Náš úspěch, naše štěstí, splnění našich ideálů, náš idealism i naše božství v nás, vše čeká na svou příležitost, aby se mohlo projevit. Budeme k tomu připraveni a odhodláni? Zajisté, neboť naše my-

šlení pne se vzhůru. To nejhodnotnější přeložili jsme do oblasti duchovna a „kde poklad náš, tam i srdce naše.“ *E. Maška.*

Co je křesťanství?

(Závěr diskuse)

Na naši výzvu, aby někdo pověděl, co mají všichni, kteří si křesťané říkají, společného v rozdílu od všech jiných, nedošla uspokojivá odpověď. Každý měl na mysli více méně svoji ideální představu křesťanství místo vyznačení společných rysů všech křesťanů, jsou-li vůbec jaké. Snad společným je pouze jméno křesťan a dovolávání se Ježíše Krista jako zakladatele. Avšak i to se stává ilusorním, když povážíme, že pod těmi jmény každý si něco jiného představuje. Jest tudíž chloubá, že je na světě 620 mil. křesťanů málo odůvodněna. Konečně na tom ani nezáleží, pravda přece jen zůstane věčně jedna, a není obmezena na křesťanství ani na jiné směry náboženské, není obmezena ani časem ani místem ani počtem těch, kteří ji uznávají. Každý tu pravdu poznává jen jak dalece vyspěl a povznesl se svou duchovní úrovní nad vlivy, které působí, že žid má židovství za nejlepší, křesťan křesťanství, mohamedán mohamedánství atd. A těch vlivů je víc než tak mnohý dovede pochopit.

Litujeme, že musíme tímto diskusí ukončit, ačkoli nové příspěvky stále docházejí, nepřinášejí však nic nového. Dáváme jen ještě místa názoru ing. St. Todta z Košic, který právem zdůrazňuje ve své delší odpovědi, že „křesťanství

nebylo ani určitým a stálým úkazem aneb trvale stejným proudem“ a dokazuje to z historie, jak v různých obdobích bylo křesťanství různě chápáno. Byly doby, kdy křížácká tažení aneb inkvisice a upalování jinověrců bylo také považováno za křesťanství. A jestli si k tomu připomeneme, že ani představitelé jedině, řekněme českobratrské církve si nejsou za jedno, co je podstatou křesťanství, ba ani profesori na jejich jediném bohosloveckém učilišti — pak je věru těžko povědět jasně, nedvojsmyslně, bez „kulatých“ slovíček a bez sofismat, co je všem křesťanům společného v rozdílu od jiných.

Nad to vše nelze upříti, že je mnoho šlechtitných lidí, kteří se za křesťany nepovažují ač mají vlastností některých z nejlepších křesťanů, a naopak, je dost takových, kteří se svým křesťanstvím se chlubí a oněch žádoucích vlastností nemají.

Je tudíž několikrát — také íng. Todtem — nadhozená otázka, v čem je SB. křesťanské, více méně slovní hříčkou podle toho, co kdo do toho slova vkládá.

Co by asi řekl Ježíš těm mnohým, kteří si na slovíčku „křesťan“ tolik zakládají? „Ne, kdo mi říká Pane, Pane, ale kdo činí vůli Otce mého - -.“ Od jakživa čin, práce, charakter mají větší cenu než všechny reklamní štítky a slovíčka dohromady.

—orb—

Ve stejné hloubce jako žal člověka jsou ukryty i jeho radosti. Kdo sestoupil do hlubin, musí jimi projít na všechny strany.

Nedopusť, aby omyly včerejšků a obavy zítřků kazily tvůj dnešek.

Jitřní píseň.

Nade mnou vysoké nebe,
kolem mne ticho a klid.
Do toho věčného chrámu
chodím se pomodlit.

Splav jako varhany hučí,
ptáci jsou zpěváků sbor.
Nad lesy obláčky dýmu,
kadidlem voní bor.

Všude tě, Bože můj, vidím,
odevšad slyším tvůj hlas.
Posilněn chlebem tvých divů
do práce spěchám zas.

A. Velhartický.

Vyznání dítěte.

Hoši unitářské školy ve státě Massachusetts dostali za úkol napsati pojednání na téma: „Co věří unitáři“. Dvanáctiletý Kenneth Burr, jehož práce byla nejlepší, napsal následující vyznání:

„Věříme, že Bůh, jenž je tvůrcem náboženství je i tvůrcem rozumu.

Věříme v Boha, věříme v pravdu, věříme v povinnost. Tato víra přináší spásu.

Praví následovníci Ježíše jsou ti, kteří se snaží jednati tak, jako on jednal: býti dobrými občany, odvážnými, pravdivými, čestnými, věrnými, čistými a zdvořilými lidmi.

Věříme v jednoho Boha, nikoli v trojici.

Odmítáme učení o trojjedinnosti boží, o božství Ježíše, o dědičném hříchu a o věčném trestu jako nebiblické a rozumu se přičící.

Věříme, že bible je svatá kniha, leč nelze nám věřit všemu, co praví.

Věříme ve spásu charakterem, a že nikdo nemůže pykati za hříchy druhého.

Víru ve věčné peklo zavrhuje, ježto odporuje naší víře v boží lásku.

Ze Svobodného bratrství.

Praha. Naše Nedělní škola oživila opět příchodem nových dítek, z nichž některé byly narozeny již ve Svobodném bratrství. Byla rozšířena o mnoho nových kroužků, jeden z nich má až 80 účastníků. Potřebujeme více učitelů, aby jeden kroužek čítal nejvýš 10 účastníků.

Klub mladých mužů a žen, jenž vyrostl z naší mládeže, vchází do nového období programově i organizačně prohlouben a upevněn. Byly utvořeny jednotlivé odbory, jichž péči připravuje se řada pěkných podniků.

Ve dnech od 17. do 20. listopadu uspořádáme v místnostech našeho ústředí výstavu. Kromě předmětů, které byly vystaveny v naší exposi na výstavě soudobé kultury, bude tu mnoho zcela nových věcí, které překvapí i naše členstvo. Bude zde oddělení Nedělní školy, Klubu žen, Klubu mládeže; svou vlastní expozici budou mít i naše mimopražské obce. Mimo to bude tu oddělení, v němž budou vystaveny práce členů, jako ukázka tvůrčí činnosti, podnícené a inspirované zásadami Svobodného bratrství. Výstava má mít především význam propagační a proto již nyní upozorňujte na ni své známé a připravujte hromadné návštěvy rodin a kroužků. Těm, kdo SB. dosud neznají anebo znají jen málo, ukáže výstavka jeho národní i světový význam. Informace týkající se výstavy udílí a dotazy vyřizuje br. E. Maška, Karlova 8.

Kladno. Nové období nalezlo naše kladenské bratry a sestry v živé činnosti. Pořádají druhý kurs vázání knih a kromě toho dali se do výroby hraček, které před vánocemi budou rozprodávat ve prospěch ošacení několika chudých kladen-

ských dětí. Nevyprodané hračky budou rozdány. Kurs vazby knih vede br. Gelbich, v čele hračkářské akce stojí náš pilný br. Štrach. — Sestra Eva Horská, autorka knížky básní a jedné divadelní hry, bude mít začátkem listopadu již druhou premiéru v kladenském městském divadle. Její nová hra má název „Zápas.“ Br. Čapek byl požádán, aby se účastnil premiery. Naši čilé sestře přeje mnoho úspěchů.

Morava. Již v říjnu byl br. Čapek žádán, aby zahájil pravidelné zájezdy na Moravu, pro nával práce nebylo však možno vyhovět. Počínaje listopadem bude moci vyhovět pozváním bratří z Moravy.

V Brně bude se konat přednáška ve středu, 14. listopadu o 8. hod. večer. Sál není dosud pevně stanoven; pravděpodobně zase v zasedací síni Živnostenské rady.

V Mor. Ostravě bude přednáška ve čtvrtek, 15. listopadu o 8. hod. večer, pravděpodobně opět v „Domě umění“.

V Olomouci bude přednáška v pátek, 16. listopadu o 8. hod. večer, podle všeho opět v Národním domě.

Členové bydlící v těchto městech budou ještě vyrozuměni zvláštní pozvánkou. Kdo by chtěl rozšířit ve svém kruhu větší počet pozvánek nechť se o ně lístkem přihlásí.

* * *

„Někdejší br. Čapek“ V jistém církevním časopise, který dostáváme výměnou a který samou láskou, pokorou a sladkostí „oplývá“, jeden bývalý žák vzpomíná svého učitele vděčností velmi podivnou. Prý ten jeho učitel býval požeňmáním „dokud byl malým sám u sebe.“ Pokud toho učitele známe, skutečně vyrostl nad svojí tehdejší malost a to bylo příčinou, že se stal požeňmáním v takové míře, že to budí závist lidí, kteří by se z toho měli radovat. Co je malost a co je velkost? Jak mnohý nadaný žák nemusel zakrnět v zapadlé Lhotě a vydávat své nejlepší síly na urovnávání malicherných hádek, kdyby byl včas tu svojí malost se sebe setřásl a poznal pokoru, která se nejeví frázemi, ale celým životním úsilím.

Záhonek rozmaru.

Pohané jen velmi neradí přijímají víru civilisovaného člověka a teprve když si присvojí jeho neřesti, vidí, že se ani bez jeho náboženství nemohou obejít.

*

Jistý statistik vypočítal, že žena urazí dva kilometry než upeče borůvkový koláč. Nešlo by to trochu zkrátit?

*

Na dveřích jednoho úspěšného lékaře je tato tabulka: „Je snadnější se usmívat než se mračit. K mračení je třeba činnosti 64 svalů, kdežto k úsměvu pouze 12.“

*

Přípravenost k válkám že zajišťuje mír? Hm, hm, kdopak se více pere, pes nebo zajíc?

*

Profesor: „Pane kandidáte, můžete mi říci co je elektřina?“

Kandidát: „Já to, prosím, věděl, ale zapomněl jsem to.“

Profesor: „Toto je největší tragedie lidstva. Jediný člověk na světě věděl co je to elektřina a zapomněl to.“

*

Will Rogers pravil: „Mám dobrý návrh, kterak zamezit válkám: Žádné zemi nebudiž dovoleno vstoupit do války dokud nezaplatila výdaje poslední.“

*

Když Thoreau umíral, jeho teta se ho tázala: „Henry, smířil jsi se s Bohem?“ „Nevím,“ zašeptal Thoreau, „že bychom se byli spolu někdy hádali.“

*

Americké církve dovedou podávat báječné výkazy o počtu svých stoupenců. (Naše konečně také.) Po přečtení takovýchto výročních zpráv povzdychl si jistý redaktor: „Kdyby lidé byli tak nábožní jak o tom mluví církevní statistiky, bylo by na světě docela dobře.“

*

Čím se asi živili moli dokud Adam a Eva neměli šatů?

TÝDENNÍ KALENDÁŘ S.B.

28. října **9·15.** DĚTSKÁ OSLAVA desíletí české samostatnosti ve velkém sále Slovanského ostr.
(*Neděle*) Řídí br. Čapek.

10·30. OSLAVA DESÁTÉHO VÝROČÍ ČSL. REPUBLIKY spojena s veřejným shromážděním SB. ve velkém sále Slovanského ostrova. Čtení z velkých autorů. Hudbu řídí br. Kmínek: Kvarteto lesních rohů.

PŘEDNÁŠKA. Přednáší dr. N. F. Čapek: Duch svobody.

29. října **19·30.** CVIČENÍ ZPĚVU, Karlova 8. Řídí p. Esop.

(*Pondělí*)

30. října **19·30.** VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ v paláci
(*Úterý*) Radio na Vinohradech, Fochova tř., velký sál.
Společné zpěvy. Zodpovědění dotazů.

PŘEDNÁŠKA dr. N. F. Čapka: Duch svobody.

1. listop. Odpo. porady br. Čapka.

(*Čtvrtek*)

19·30. SCHŮZE UČITELŮ NŠSB., Karlova 8.
Vede br. Čapek.

2. listop. SCHŮZE KLUBU MLADÝCH SB. Vede br.
(*Pátek*) Žižka. Řečnický kurs. — Angličina. — Přednáška.

4. listop. **9·15.** NEDĚLNÍ ŠKOLA SB. ve velkém sále Slo-
(*Neděle*) vanského ostrova. Řídí br. Šaroch

10·30. HLAVNÍ VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ SB.
ve velkém sále Slovanského ostrova.

Téma přednášky br. Čapka: Osud těla — ovládnut.

Upozornění. Na opětované žádosti z mnohých stran bude dr. Čapek pořádáti i tuto zimu tříměsíční lidoznalecký kurs, který tentokráte započne počátkem listopadu a bude se konati opět každé pondělí od 7 — 9 hod. večer. Místo, kde se kurs bude konat bude oznámeno v přednáškách. Přihlásiti možno se již nyní v Unitarii, Praha I., Karlova 8.
